

Előfizetési díjak:
(helyben házhoz és vidékre
postán küldve)
Egész évre 4 frt.
Fél " 2 "
Negyed " 1 "
Kiadóhivatal:
Hirsch A. könyvkereskedése a főtéren.
A lap szellemi részét
illető közlemények a szerkesztőséghez a pénzküldemények a kiadóhivatalhoz
küldendők.

HUNYAD.

VEGYES TARTALMU MEGYEI HETI-KÖZLÖNY.

Megjelen minden
SZOMBATON.
Hirdetések díja:
Egy 1 hasábos garmondsor,
vagy annak helyéért 5 kr.
Bélyegdíj minden egyszeri
közlésnél 30 kr.
Sokszori hirdetések
nélkül kedvezmény.
Hirdetések a kiadóhivatalhoz
csimzendők.
Nyílttér soronként 20 kr.

SZEMLE.

A hétnek, melyről ezen szemlét írjuk, jan. 11-én 18-ig, legkiemelkedőbb mozzanata, hogy a főrendiházban másodszor is megbukott a keresztény és izraelita közt kötendő házasságról szóló törvényjavaslat. Az alkotmányos tusa érdekességére nézve minden várakozást felülmut. Olyan jelenetnek még soha sem volt színhelye a magyar főrendiház, olyan óriási érdeklődéssel még soha sem találkozott a magyar főrendek szereplése. Mintegy 300 főrendiházi tag jelent meg. Óriási közönség izgatott várakozással vette körül a muzeumot. A napirenden Simon János hercegprímás volt az első szónok. A maga és püspöktársai nevében röviden kijelentette, hogy tekintettel hitelveikre, lelkiismeretbeli köteleimre s a haza javára, most sem fogadja el a javaslatot. Széchenyi Antal gróf a vallási szempontokat hangsúlyozta, fejtegette a konzervatívok álláspontját, bizonyította az ellenzék eljárásának helyességét, s végül kérte a javaslat elvetését. Perczel Miklós baranyai főispán a gyakorlati élet szükségére utalva a törvényjavaslat intenczióit helyeselte. Gyürky Abrahám gróf, nógrádi főispán, szintén védelmezte a javaslatot, de kijelentette, hogy a 38. §-t, mely a gyermekek vallásáról szól, módosítani kívánja. Pongrácz Vincze báró úgy nyilatkozott, hogy a javaslatot a konzervatív elvek mellett is el lehet fogadni. Vay Miklós báró, koronaőr, szabadelvű eszméket fejtegetett s a javaslat elfogadását a szabadelvűség követelményének állította. Rozner Ervin báró, tanár, szintén erősen védelmezte a javaslatot; nemkülönben Csáky Albin gróf, főispán. Tisza miniszterelnök is figyelemmel hallgatott, engesztelékeny szellemű beszédet mondott. Erre a szavazás következett. Szavazott összesen 391 főrendiházi tag: igennel

191. nemmel 200; az ellenzék tehát 9 szóval győzött, s így a javaslat újból elvetetett.

Lett erre nagy riadalom és örvendezés sokféle. Azonban hallatta szavát a józanabb mérséklet is, mondván: „Hiába tagadnók, fáj nekünk az a látvány, midőn a klérust, a konzervatívokat s a szövetségesül hitt osztrák főurakat egy csomóba összeállva, győzni tapasztaljuk. Mert hiszen a három szövetséges se külön, se együtt nem képviseli sem a magyarságot, se Magyarországot, sem a szabadelvű haladást. S nagy alkotmányharcaink keserű tapasztalatai meggyőzték bennünket arról, hogy ez elemek sikereiben nagy ritkán, nagyon kevéssé lehet feltalálni a nemzet sikereit.“ (L. az Egyetértés 13. számát.)

A képviselőház ünnepek utáni első ülésében, jan. 10-én, ama jelentés tárgyalásával foglalkozott, melyet a pénz- és belügyminiszterek a múlt év végével az aldunai csángó telepesek állapotáról nyújtottak volt be, s a jelentést tudomásul vévén, örömmel nyugodott be a kormány ama nyilatkozatába is, hogy ez úgy az aldunai, valamint általában a telepítés kérdésével ezután is foglalkozni fog. Hétfőn, 14-én, az 1884. évi állami költségvetés vétetett tárgyalás alá. Csak másfél óráig tartó vita fejtett ki, melyben Hegedűs Sándor előadón kívül Mocsáry és Gruber függetlenségi képviselők, továbbá Szapáry pénzügyminiszter vettek részt, s azzal elfogadtatott a részletes tárgyalás alapjául. A részletes tárgyalás éppen ilyen gyorsan halad. A 15-iki ülésben megszavaztattak: a királyi udvartartás költségei, a közösgyi kiadások, a nyugdíjazások tételei, a miniszterelnökség költségvetése, a rendelkezési alap, az ő felsége személye körüli miniszterium kiadásai; a 16-iki ülésben: a belügyi és közlekedési költségvetés.

A zágrábi tartománygyűlésen a tanácskozáskor lehetetlenné váltak. Néhány botrányhajtászó megakadályozza most már magát az elnököt is, hogy határozatát kimondhassa. Csendőrok gondoskodnak róla, hogy a kormánypárti képviselők egyáltalában azok, a kik Starcsevicsel és párthiveivel nem tartanak, meg legyenek kimélve a tetteges inzultusoktól. Eddig csak szavakkal ment a mocskolódás, most attól kell már tartani, hogy birokra mennek. Eddig csak gyáváknak, hazaárulóknak, becstelének és gazembereknek traktálták egymást, most inzultusokra, a gyűlés lehetetlenné tételére került a sor. A többség csak a közhatóság protekciója alatt tanácskozhat életveszély nélkül, határozatot nem hozhat annak igénybevétele mellett sem. Mit használ az, hogy Starcsevics Dávid nyolcz ülésről újra kitiltatott! Arra az eljárásra, melyben Starcsevics urék tetszelegnek, — a brutalitásnak általuk alkalmazásba hozott nemére, melynek rációját felfogni nem lehet: példa nincsen a népek történetében.

Báró Nopcsa Lászlóról.

Némely embernek, de csak kivételesen kevésnek, az a sorsa, hogy a közfigyelem fokozott mértékben fordul feléje életében, sőt halta után is.

Ez volt osztályrésze a közelebből, élete 90-ik évében halt b. Nopcsa Lászlónak.

Deli természetű, imponáló módoru, egykor szokatlan hatalom és fény közt élő főúr lévén, a szélsően alakító monda oláh eredetűnek hirdeti, hogy az ellentét annál nagyobb legyen. Koszorus regényírónk Jókai Mór, egyik legizgalmasabb regényében, a „Szegény gazdagokban“ mesészerű hőst fest, a ki nappal gyöngéd férj, bölcs államférfi és kifogástalan lovag; a mint azonban beáll az éj, álcázatot tesz és válik irtózatossá rablóvá, könyörtelen gyilkossá, fertelmes kéjenczczé.

A közvélemény ezt a regényalakot, a melyet így csakis merész költői képzelem alakíthatott meg, ráruházta az öreg báró Nopcsára, a ki 1859-től 1884-

A „Hunyad“ tárczája.

Hunyadmegyei román népdalok.

(Ötödik közlemény.)

XXI.

Nem átkozom, hogy elhagyott,
Arván, búbanatban hagyott.
Kakuk madár átkozd meg te,
Hogy remegjen szive, lelke.

Elmegy ő majd az erdőre
S megkérdez: meddig tart élte?
Szólj te neki, hetvent, százat,
Százán feljül akárhányat.

Százán feljül éljen, éljen,
Búbanatban és keservben:
Éljen mindig szerelemben
S ne szeresse soh' senki sem.

XXII.

A kökőrcsin ősszel nyílik,
Rózsám ott a sziklán lakik,
Jer ki rózsám a kapuba!
Es nézz bele az arcomba,
Nézd meg mivé tett: a bánat,
Szemem többé ki nem szárad,
Ugy fáj a szívem utánad.

XXIII.

Honnan jössz te oly messziről.
Szürke tollu kakukmadár?
Mond csak mit tudsz a rózsámról?
Szeret-e még, vagy meghalt már?

Tudom jól hogy egészséges,
Az ablaknál láttam varrni,
De nem tudom varr-e, vagy bont,
De utánad sok könnyet ont.
Annyit sirt, hogy tó szobája
S fehér liljom az orczája,
Eredj hozzá vigasztalni,
Hogy ne menj majd — megsiratni.

XXIV.

Zöld levél zöldül az erdőn,
Volt nekem egy kis szeretőm.
De elhagytam, hogy megnőjjen
S egy kissé több esze legyen.
Megnőtt az esze — elhagyott,
Kétség s bánat közé dobott.
„Ha már el akartál hagyni,
Kár volt falunkbelit venni,
Kaptál volna máshol férjet,
Hogy soh' se lássalak többet.
Férjhez mentél szomszédomba,
Hogy ne feledjelek soha.
Hogyha látlak, estve reggel,
Hej! nem bírok a szívemmel.
Hogyha találkozunk néha,
Szívem mintha meghasadna.
Csak jó anyám még vigasztal
Szerető, intő szavával:
„Hallgass fiam, ne sirj többet,
Ne szeresd te azt az egyet,
Nagy az ég, sok a csillaga,
Kicsinyje és van nagyobbja.“
„Hej anyácskám, hogy ne sirnék,

Nagy a világ van lány elég,
Van kisebb is, van nagyobb is,
Van az enyémnél tán szebb is.
Hej de a sok nem kell nekem,
Csak ez egyért táj a szívem . . . . .
Malland Oszkár.

A császár leánya rab!

Irta: Nemes Albert.

I.

Nagyon, nagyon régen volt az, mikor mi Ázsia pusztáin laktunk, szelős sátorokban, mindig fegyverben, örökké harczban. Akkor úgy neveztek minket: Hiong-nu.

S ez félelmes név vala.

A hiong-nuk pusztái körül, jobbra balra dús országok terültek el, cifra városokkal s még czifrább lakókkal, a kiknek férfiai nehéz vörös, hölgyei könnyű fehér oltónyokban jártak, s külömbféle isteneket imádtak: ki a holdat, ki a vizet, ki pedig valami csoda-állatot. A hiong-nu faj pedig csöndesen barangolt a lapályokon, keresve a helyet, hol legragyogóbb a nap, legtisztább a víz, s legbübb a fű.

Hanem ha megharagították, jó kardjaikkal széjjel csaptak, jobbra balra, háborgató népek nagy rémültére, a kik aztán a kibéküléskor szélgyors párpákkal, csengő érczczel, virágos szövetekkel járultak elé, nagy alázatossággal, esengve a békéért.

A hiong-nuk kezdtek megszeretni ezt az életet. Feleségeiknek, leányaiknak nem kell szövessel foglalkozniok, adnak a jámbor szomszédok; habfehér, ébenfekete méneket keritnek azok, csak föl kell ülni

ig csendesen, a közügyektől egészen távol, kegydíjből vagy fiai segélyéből élt Déván.

S ez a regényes és mesés felfogás átment a történetirodalomba is. Horváth Mihály „Magyarország függetlenségi harcának történetében” épen úgy jellemzi, mint a regényíró. Miveltséget, kitűnő tulajdonokat, elbájoló módot tulajdonít neki; de személyes értesülések alapján azzal vádolja, hogy „rablótársulatokkal állott összeköttetésben; azoknak fővezére, orgazdája volt.”

Halála alkalmából ezeket a súlyos vádak, mesés dolgokat mind felcselezte némely lapok. Az „Ellenzék” Horváth Mihály jellemzését közli; a „Budapesti Hírlap” Jókai regénye főalakjának, a Fátia negra-nak bűncével terheli meg.

Én itt éltem tíz év óta, közvetlen közelében, egykori hatalma színhelyén, ennek a meséssé tett alaknak és színművet alkotó akarnak adni benyomásaimról.

Mikor ide jöttem 1873-ban, irányában azokat a benyomásokat hoztam, a melyeket Horváth Mihály és Jókai műveiből meríték. Lángoló szabadságszeretében növe fel gyűlölködtem benne az egykori zsarnokot és bizonyos iszonyodással fordultam el a titokzatos híru kalandortól.

Abban az egy körben, a hol vele találkozni lehetett, a kaszinóban magamra is vontam nehéz haragját csakhamar és ismételve, mert az ő nyilatkozatát is csak egy véleménynek, szavazatát csak egy szavazatnak tekintettem.

Nehezen tudtam szívelni, hogy kivételes helyzetet követel a maga számára. Helyét, a hol ő szokott ülni, nem volt szabad elfoglalni senkinek; kegyenczet, egy elkapatott oláh fiúcskát mindig magával hordozta és sokaknak szerzett alkalmatlanságot vele; a mikor, nagyon ritkán, belé szökött a kaszinó dolgaiba, nem úgy fejezte ki nézetét, hogy ezt vagy azt „nem látom jónak,” — hanem egyenesen így: „ezt nem engedem meg.”

És ennyi ellenszenv s isten kegyelméből ép-ségben meglevő szabadságszeretetem és erkölcsi érzésem dacára tíz esztendői ösmeretség után őszinte kegyelettel kísérttem ki koporsóját.

Eleinte az kezdte megtörni eltenszenvemet, hogy tapasztaltam, mily feltűnő tisztelettel viseltetik iránta az eredeti itteni lakosság, habár többé sem hatalommal, sem vagyonnal nem rendelkezett, hogy azokért hízelnének.

Igaz, hogy nagyobbik fia nagy hatalmu főúr volt, az most is; tudomásomra jutott azonban, hogy mindig óvta atyját a közdolgoktól s épen nem igyekezett befolyást biztosítani számára.

Aztán láttam és tapasztaltam, hogy egykori politikai ellenfelei: ösmeretes szabadelvű férfiak s utódjai a főispáni széken, baráti lábon állanak vele, kölcsönösen felkeresik egymást, közös társaságot alkotnak.

Hiszen ezeknek az uraknak, mint kartársainak és vele ugyanazon társadalmi osztályban élőknek csak ösmerniök kell multját. S ha az a mult úgy volna igaz, a hogy a regényíró és történetíró festik

vajjon lealáznák magokat annyira, hogy vele érintkezzenek?

Tudakozódtam is a mesés hírek után megyszerte, tudakozódtam annyival inkább, mert személye s a sok ellenkező körülmény, melyeket arra nézve tapasztaltam, mind jobban érdekelt. Megkérdeztem főispánsága alatt szolgált embereket, meghatalmi körén kívül állókat s meg egykori ellenségeit. A mesés híreket mindnyájan hallották; némelyek tökéletesen alaptalanoknak nyilvánították; akadtak hiszékenyebbek is: de biztos adatokat szolgáltatni nem tudott senki.

Végül is megnyugodtam abban a nyilatkozatban, a melyet Erdély és Hunyadmegye legtiszteltebb emberei állítottak ki 1865-ben Horváth Mihály jellemzésével szemben s a mely itt következik.

„A folyó 1865-ik évben Genfben megjelent és püspök Horvát Mihály által írott Magyarország függetlenségi harcának történetében az első kötet 53-ik lapján, egy kósza és alaptalan hireken épült nyilatkozat jelent meg, mely nemes Hunyadmegye volt főispánja, báró Nopcsa László ur becsületét épen oly érzékenyül mint méltatlanul sérti.

Alórlírtak, kik az 1848-ik évi előtti körülményekkel ismeretesebbek voltunk és vagyunk, mellőzve Nopcsa Lászlónak az 1848-ban máj. 15-én Balázsfalván tartott oláh gyűlésen lett megjelenését s azon előtti ismeretesebb indokokat, melyek őtet az ottani megjelenésre vezérelték s talán kényszeríthették, az említett cikkben foglalt állításokat, levegőből vett kószahíreknek nyilvánítjuk; Nopcsa László tudunkra, sem hivatalos körében, sem magán életében semmi olyat nem követett el, mi a becsület és lovagiasság rendszabályaival ellentétben lett volna, annak okáért, midőn ezen lelkiismeretes meggyőződésünkön épült nyilatkozatunkat megteesszük, csakis az igazságszeretethez és méltányossághoz hódolunk. Kelt Kolozsvárt, 1865. decz. 9-én. B. Bornemissza János m. p. k. kormányzékai tanácsos, gr. Mikó Imre m. p., gr. Bánffy Miklós m. p., gr. Kún Kocsárd m. p., b. Kemény Ferencz m. p., gr. Gyulai Lajos m. p., b. Apor Karoly m. p., Barsay László m. p., Komáromi György m. p.”

Ugy tartottam, hogy a megnevezettek tanúságtétele mégis csak erősebb bizonyíték, mint a regényes színű mondák és a történetíró külföldön gyűjtött hallomásai.

Ezen közben gyakrabban érintkezve a néhaival, nyájassága és előzékenysége megnyert; jólelkűsége, a melylyel szegényeit még a maga megrövidítésével is segítette; csüggedni nem tudó kedélye; önuralma, a mely visszatartá attól, hogy közönséges zsörtölődésben, mások kicsinylésében keressen kárpótlást régi hatalmáért, — bizonyos tiszteletre hangoltak irányában.

S hallva gyakran azt is, hogy hatalma korában mily sok jót tett; mennyi szegény ifjút nevelt, segített pályára; elfeledtem a titkos bűnök emlegétését s őszinte kegyelettel kísérttem ki koporsóját.

Rosszul esett, mikor a hírlapokban a régi, de soha nem bizonyított vádak felújítását olvasám;

rosszul esett már csak derék fiaért is. Az egyikért, a kinek hunyadmegyei főispáni működéséről áldás-nál és dicséretnél egyebet nem hallottam s a ki oly magos és diszes állásban szolgálja híven királyát és hazáját; s a másikért, a ki gondos családapa s a kinek tevékeny, erélyes jelleme szép szerepet ígér a közélet terén is.

Valóban úgy van, a mint az „Ellenzék” cikke végén mondja, hogy „a jövő lesz hivatva teljesen tisztázni, vagy megbélyegezni a b. Nopcsa László emlékét.”

El kellett volna várni hát azt a jövőt s nem dobni rá oly könnyen egy frissen ásott sirra azokat a nehéz köveket!

II.

„B. Nopcsa László származására nézve oláh volt.” Ezt mondja az „Ellenzék” s ezt a „Budapesti hírlap.” Mindkettő Horváth Mihály után.

Ezt szokták mondani az oláh lapok is, még pedig nemcsak b. Nopcsáékról, hanem igen sok hunyadmegyei és erdélyi főcsaládról.

Nem látok semmi szégyent benne, és nem csáfolgatni való, ha igaz.

Oly számos és sok életrevalósággal bíró faj, a minő a román, hadd adjon a hazának mentől több derék és kiemelkedő embert. Csak diszére válnék s a haza köszönettel fogadná, ha sok oly családot adna, a melyből főispánok, országgyűlési elnök, korlátnok, kir. főudvarmester válnak ki.

B. Nopcsáék azonban magokat magyaroknak vallják s ebben a tekintetben mindenkire nézve a saját vallomása döntő.

Nem is mostanság kiemelkedett emberek, hanem „Hunyadvármegye egyik legrégibb ősi törzsszökök nemes családja, mely az első foglaláskor megtelepült Szilvási magyar nemes családból veszi eredetét.” Ezt mondja Nagy Iván „Magyarország családai” című munkája 8. kötete 159. lapján s oklevelek alapján hozza le a családfát 1367-től maig. A Nopcsa nevet keresztnévül kapták s előbbi vezetéknévüket, a „felső-szilvási”, nemesi előnévvé tették. Már a megelőző századokban váltak ki közülök minden rendű megyei hivatalnokok, sőt egy kincstárnok is s házasság útján sok főnemes családdal: Kabós, Barsay, gr. Kún, Szalánczy, Naláczy, Kozma stb.-vel állottak vérségi összeköttetésben. Nagy Iván szerint Marsinai ágon a nagy Hunyadi család is rokonuk volt s azért kapták czímerökbe a gyűrűs hollót.

Multjok, diszök meg van hozzá, meg jelenjök s jövőjük is, hogy nagy szolgálatokat téve a hazának elfelejtsék a most szenvedett kellemetlenségeket.

Réthy Lajos.

Halálozások, temetések.

†. B. Nopcsa László. A boldogult főúr haláláról kiadott családi gyászjelentés így szól: Felső-szilvási, báró Nopcsa Ferencz cs. kir. kamarás, valóságos belső titkos tanácsos, Ő Felsége a császárné és királyné főudvarmestere, — felső-szilvási báró Nopcsa Elek cs. kir. kamarás és neje, született gróf Zelens-

rájuk. Volt olyan adózóhely is, hol hajlékony aczélt készítettek, a melyekkel olyan szépen tudtak könnyedén suhintani, erősen odavágni, fiatalok és férfiak; mulatságos a harc, s hasznos is. S vágtak jobbra, balra.

A szomszéd hatalmasságok pedig nagyon is megelégtették azt a mulatságot; összeszövetkeztek s irtó háborút kezdtek ellenük. Ezt a nyugtalan fajt el kell törölni a föld színéről, — azt mondta fél Ázsia.

Azon időben a leghatalmasabb uralkodó a chinai császár vala. Akkor is megvolt benne az a hiúság, miként országát „mennyei birodalom”-nak szerette nevezni; saját magát pedig a „nap szemé”-nek, a legfénylőbb „kárunkulus”-nak, s többféle mesés tárgynak. E császár szenvedett legtöbbit a hiongnuktól, tehát illő volt, hogy ő vezesse a hadserget, mely közel egy millióból állott, s melynek terve volt az ellent saját országában meglepni, a fölőshaderővel körül keríteni, s kiirtani az utolsó emberig.

A hiongnukat legkevésbé sem rémité el a vészír; paripáik nyugton legeltek a fűdús lapályokon s a harcosok nyugodtan éleszték kardjaikat; kedvtelve hegyesítették a nyilat, kovácsolták a kelevét. Ha kemény volt már a nyilvessző s hajlékony a kard, azt mondták: jöhet az ellen.

Megli császár pedig kevélyen rázta meg pikelyes pajzsát, s fönnen beszélt szerte:

— Hatvanhatször kél fel s nyugszik le a nap, míg harczom bevégezem. Az utolsó nap alkonyával megszűnt a hiongnuk napja is ragyogni. Bert chán koponyája lesz ivó poharam, leánya keble párnám, s az özvegy nők sirámanasztali zeném.

Mengli császár!

... Messze, a Meotis tenger-tó mellett ropant pusztaság terül; sok helytt csak futó homok sárgáll a lapályokon, hol az ember kétszeresen érzi a nap melegét: fölülről sütve s alulról égetve az átfűlt homok, — még messzebb haragos folyam húzódik át, öblös medréből duzzadtan emelve föl összeomló hullámain. Ez az Ister. Tul rajta nyulik el a fűtől dusan felnőtt roppant mezőség, elbűt forrásokkal bővölködve, s csillogó patakokkal hasgatva széjjel.

Jóakaró népek ijedt nyargonczai jelentek meg a hiongnuk előtt, csodás sereggel s készüllettel rémitgetni akarók.

— Számuk annyi, hogy a leszakadó eget képesek volnának vállalkon fönttartani.

A chán harcz-sovár vala; a büszkeség szava pattant meg ajkain.

— Népemnek nyilai föllöve elsötítik a napot, ellenök bocsátva ledönti az egész hadsereget. Kit nem talál a nyíl, megfogja a kardnak éle.

Az élemedett vezérek gunyosan néztek a távolba.

— Elhullnak, mi előtt kelevézeink rájuk robbantanók.

És mikor hallották, hogy közelg a romboló ár, a chágán felölté harci mezét, s kivonván hatalmas pallósát, szerte vágott a légben külön irányok felé. Gyors leventék érinték meg kardjaikkal a ki-nyujtott kardot, s azzal lovaikra kapva mint a ki-törendő vihar hírnökei a vészmadarak, robbantak ki és tűntek el az uttalan téreken. A tárogató-síp-atható harsanására megállt a száguldo hiongnu, s

látván a meztelen kardot, csata riadallal veré föl a sátorfalvak pihenő hőseit, míg előszedé a harczban forgott fegyvereket, örömtől szikrázó szemmel tört elő ajkain a lángragyujtó szó:

Harcz!

Mikor az ellen a kellő közelségbe jött, följáztott ij tudatá a nemzettel a készenlevést; és fölgyultak az egy pont felé mutató lármafák, s égett az óriási rogu sz a fejedelmi telep előtt. Mily sötét zivatar gyűrűdött a lapályok távolából elé! Ifju, harczravágyó daliák zöme, kiknek szíveit a kard közelsége dobogásra készíti, forróbbbra, mint kedvesük rájuk bomlása... villámokba néző zord csatárok, kik szívesebben mennek a küzdés elé, mint térnek onnan haza. Az apró-cseprők itt-ott a kengyelekbe kapaszkodnak, s esdve kiáltanak: „Oh vigy el engem is!” majd gyöngeségük szemökre lobban-tására haragos pir terül el arcaikon, s hosszan nézik a gyűlhelyre sorakozó hadoszlopokat: nem hallgatnak anyjuk hívó, hugaik enyelgő beszédire, nyilat, kopját ragadva a sűrűket keresik föl, hol zsákmányra lesve nyujtözik — nem sokáig, — a tarka, foltos leopárd.

— Vészt vigyél magaddal, győzelmet hozzád, szól a nő, férje bucsú csókját fogadván. — „Dicsőség, zsákmány vagy halál” — felel mogorván a férj.

Fényes öltözetű, büszke ajku követek jöttek a chánhoz.

— Boruljatok porba rabló népek, dobjatok el ijat, kelevézt s legyetek szolgák; azt üzeni a világ ura. Mert e területre lépér, elgázol mint a porszemet. (Folytatása következik.)

ki Matild, csillagkeresztes hölgy, saját, valamint gyermekeik, Ferencz, Elek és Ilona nevében mély fájdalommal jelentik a feledhetetlen apa, illetőleg após és nagyapa felső-szilvási báró Nopcsa László, Hunyadmegye volt főispánjának és főrendiházi tagnak folyó évi január hó 12-iken, reggeli 3 és fél órakor, öregségi végegyengülésben, élte 90-ik évében történt gyászos elhunytát. A boldogultnak földi maradványai f. hó 13-án d. u. 3 órakor dévai lakásán beszenteltetvén, kivánságához képest Alsó-Farkadinra szállították és ottan f. hó 14-én d. e. 10 órakor a családi sirboltba örök nyugalomra helyeztetnek. Az engesztelő szentmise-áldozatok pedig f. hó 16-án d. e. 10 órakor fognak Hátszegen és Déván a rom. katolikusok egyházaiban az egek urának bemutatni. Déván, 1884. január hó 12-én. Béke legyen porai felett!

A temetés nagy diszszel és kiváló részvét mellett folyt le. F. hó 13-ikán d. u. a dévai Ferencz-remdi atyák végezték a holt test beszentelését, mely itt a halottas kocsira tétetvén, Déva és a környék értelmiségének s a város valamennyi társadalmi osztálya nagy számú tagjainak kísérete mellett vitetett a város végeig. Ottan áttették az előre készített uti kocsira, a mely két csendőr és egy megyei hajdu fedezete alatt indult meg Hátszeg felé. Az áttételnél, valamint a háznál a tanítóképzedei dalkar énekelt Hoós tanár vezetése alatt. Déváról b. Nopcsa Elek, b. Bornemisza Tivadar, Pogány Ádám, Lázár György s többen, összesen öt fogaton kísérték a menetet. A b. Nopcsa Ferencz által Bécsből küldött koszoru elkésve érkezvén, külön fuvaros szállította Hátszegre.

Hátszegen esti 10 órakor, midőn a menet oda érkezett, a város nagyobb része ébren volt. A koporsót behelyezték a r. kath. templomba. Reggel ottan rendszeres temetési szertartás folyt le a városi lakosság és számos vidékiek részvéte mellett. Onnan hosszú kocsisor kísérté ki a koporsót Farkadinra, a hol Wéber Béla főesperes egyházi szolgálata mellett tétetett le elődei mellé, az örök nyugalom helyére.

† **Miklós Lajos ügyvéd.** F. hó 13-ikán hajnalban halt meg egész váratlanul Miklós Lajos dévai ügyvéd, 39 éves korában. A boldogult egészen erős és életteljes férfi volt; egyáltalában nem szokott betegeskedni. Halála előtt néhány nappal torokdagánata támadt s hir szerint az abból származott vérmérgezés szállott agyára és okozta röktöni halálát agyszélhűdés következtében.

A dévai társadalmi és közéletben élénk tevékenységet fejtett ki; a dévai ev. ref. egyházközségnek kezelő gondnoka és ügyvéde, a takarékpénztárnak, valamint a nemzeti kaszinónak jogtanácsosa volt; képviselőválasztásoknál, tisztujtásnál, s egyáltalában a közélet mozgalmában tevékeny részt szokott venni. Halála nagy mértékben meglepte ösmerőseit. Özvegy maradt utána, szül. Lőrinczi Anna, a kivel példányszerű házasságot kötött.

Temetése 14-ikén folyt le igen nagy részvét mellett. A háznál Szóts Sándor lelkész tartott gyászbeszédet s ott és a sirnál a képezedei dalkar énekelt.

A haláláról kiadott családi gyászjelentés így szól: Már özvegy Miklós Lajosné született Lőrinczi Anna, özvegy Kendoff Lukácsné mint anyós, Miklós Sámuel mint atya a maguk, valamint több testvér és számos rokon nevében mély fájdalommal jelentik a feledhetetlen férj, szerető vő, fiu, áldozatkész fivér és jó rokon Miklós Lajos ügyvédnek f. hó 13-án hajnali 4 és fél órakor 39 éves korában, rövid betegség után, agyszélhűdés következtében történt váratlan és gyászos elhunytát. A drága halott hült tetemei f. január hó 14-én d. u. 3 órakor helyeztetnek el a ref. egyház szertartása szerint az örök nyugalomra. Déván, 1884. január hó 13-án. Béke lengjen porai felett!

† **Dobay Ferenczné szül. Hollósy Etelka.** Dobay Ferencz, Hunyadmegye főszámvivőjét is súlyos családi gyász érte. Szeretett neje, szül. Hollósy Etelka asszony meghalt f. hó 15-én reggeli 1 órakor, 42 éves korában, tüdővész következtében. Halála, melylyel forrón szerető férjet és három árvát borított szomorú gyászba, széles körben mély részvétet keltett. A temetés nagy részvét mellett f. hó 17-én a délelőtti órákban volt.

A kiadott családi gyászjelentés következő: Már özvegy Dobay Ferencz a maga, ugy édes és mostoha gyermekei: Dobay Feri, Kota Kázmér, Kota Anna, valamint Hollósy Borbála édes anyja, ugy Hollósy Jakab, Gyula és Berta testvérek, továbbá számos rokonok nevében fájdalommal jelenti forrón szeretett neje Hollósy Etelkának folyó évi január hó 15-én reggeli 1 órakor a halotti szentségek felvétele után, tüdővészben, élte 42-ik

évében történt gyászos elhunytát. A boldogultnak hült teteme felett folyó hó 17-én délelőtt 9 órakor a rom. kath. egyházban fog kivánságához képest az engesztelő szent mise-áldozat az egek urának bemutatni s ennek végeztével innét fog örök nyugalomra kikísértetni. Déván, 1884. év január hó 15-én. Béke póraira!

UJDONSÁGOK.

— **A megyei vereskereszt-bizottság** f. hó 27-én d. u. 3 órakor ülést tart a megyeház kis termében.

— **Fekete Pál szőlőszeti vándortanár** megyénkben újból megjelenvén, most már sikerült megbiztatásának eleget tenni. Ugyanis az országos borászati kormánybiztosság azzal bizta meg, hogy megyénkben is szőlőbirtokokok közreműködésével állapítsa meg, hogy minő szőlőfajok volnának mivelendők az adott viszonyok között. Minek folytán br. Bornemisza Tivadar elnöklete alatt már 17-én tartott értekezleten nevezett tanár a megyénk területén termelendő szőlő fajokra nézve a következő javaslatot tette. A fehér fajúak közül ajánlja: a furmint, (somszőlőt) az olasz-rizlinget, (veres-rizling) a jardovánt. A fekete fajúak közül: az oporto, fekete burgundi, karbenet, sanvignon, karbenet frank és merlót fajúakat. Az értekezlet is beható tanácskozás után ezen ajánlott szőlőfajok termelését alkalmasnak véleményezi, kivévén a nem a legkedvezőbb égalji és talaji viszonyok között lévő némely vidékeit. A nevezett szőlőszeti kormánybiztosság Kecs-kemén a termelésre alkalmas szőlőfajokból egy szőlő-iskolát szándékszik berendezni, a honnan az alkalmas dugványok megrendelhetők legyenek az ország minden területe számára. Tekintettel arra, hogy még szerit-számát sem tudjuk azon haszon-talan szőlőfajoknak, melyekkel szőlőhegyeinkben minden lépten nyomon találkozunk, csak örvendhetünk ez életrevaló intézkedésnek.

— **A dévai takarékpénztár** áttette helyiségét a piacon lévő Bruz-házba, bent az udvaron földszinten vévén ki két szobát. Kölcsönöket ad és betéteket elfogad hetenkint kétszer, szerdán és szombaton d. u. 2 óráról kezdve.

— **A dévai előlegezési szövetkezet** ujévtől kezdve a kamatlatat tagokra nézve 8, nem tagokra nézve 9 perzentében állapította meg. Eddig 10, illetőleg 12 volt.

— **Bál.** A dévai önkéntes tűzoltóegylet saját pénztára javára a nemzeti casino termében 1884. február 2-án tánczvigalmat rendez. Belépti díj: személyenkint 1 frt, családonkint 2 frt. Kezdeté 8 órakor. Jegyek előre válthatók Issekucz Pál ur kereskedésében. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak.

— **Molnár Sándor** dévai ifjút, a segédtanfelügyelő fiát, a m. kir. pénzügyminiszter 600 frt fizetéssel kinevezte adótisztnek Páncsovára.

— **Lazariciu János** dévai állami tanítóképzedei tanártól „Istoria literaturei romane“ (A román irodalom története.) című munka jelent meg Nagy-Szebenben. A tanuló ifjuság számára van szánva s hézagot pótol a román irodalomban.

— **Csángó levél.** E lap szerkesztője következő levelet vette egy aldunai csángó telepestől, a kire Déván még emlékezni fognak: Tisztelt becses tekintetes ur! Indítom soraimat e hó 13-án. A tekintetes urnak kívánom Istentől, hogy ez irásom legfrisebb egészségbe találja. Kívánok az új évbe szerencsét és jó egészséget, jobbat mint nekem van, mert én ez az ó évbe egész nyáron beteg voltam a nőmvel és a kis fiamval együtt. Hideglelésbe voltunk. Hanem most hála Istennek jó egészségünk van, a melyhez hasonlót kívánunk az urnak is. Most egyéb ujságot nem írok, csak annyit, hogy az élő víz nem jó, csak betegség az embernek, és azt is tudtára adom az urnak, hogy a méltóságos kormánybiztos ur azt mondta, hogy ne busuljunk, mert kétszáz családot elviszen innét Aradra és ott telepít meg, a többieket pedig partos helyre viszi. Az időjárásról is írok annyit, hogy itt tél nincs, a marhák most is kin járnak a mezőn, szántunk, vetünk, csak annyi a bökkenő, hogy a mi pénzem volt hazról, mostanig mind elköltöttem s maradtam az üres zsebvel. Még az tekintetes urhoz szólok, ha lenne olyan szives, hogy írja meg az aradi pusztát, milyen, hej mert nekem huz a szívem, hogy oda menjek lakni. Most még igen szépen kérem a tekintetes urat, hogy legyen olyan szives, küldjön nekem jándékba ujságokat, ha az Isten éltet, meg fogom köszönni az urnak a jóságát, mert én itten semmi hirt nem hallok, hogy mi hírek vannak az országba. Ezzel bezárom leveletem, maradok holtig hű szerető testvérjök. Én irtam Lovász Ferencz, a második csapatnak a vezére.

— **Szászvárosi hírek.** Január 6-án Deák Gerő Kun-tanodai igazgató indítványára „fillér-egyesület“ alakult, mely legközelebbi céljául azt választá, hogy a magyar polgári kaszinó könyvtára javára az őszi és téli időszak alatt hetenként egy fillér-estélyt rendez. Elnöknek dr. Lészay Lászlóné, jegyzőnek Beregszászyné választatott meg. Az estélyek a kaszinó termében fognak tartani, rendszeren szerdán este 5—8 óráig, felolvasásból, szavalatból, ének- és zeneeladásból álló műsorozattal, 10 kr. belépti díjjal. Az első ilyen fillérestély már f. hó 16-ára tervezetett. Az óvodát is már legközelebb felállítják. Az ennek létesítése céljából alakult egyesület tisztikara következő: tisztb. elnök: gróf Kun Kocsárd, elnöknő: dr. Lészay Lászlóné, társelnök: Bóc Sámuel tak. igazgató, jegyzők: Dósa Dénes tanár és Fülöp Géza ev. ref. lelkész, gazda: Vitus Lajos tanár, pénztárnok: Sándor János tanár, orvos: dr. Lészay László, ügyvéd: Kapcza Gyula, választmányi tagok: Torma Zsófia, Bocskor Gézáné, Nagy Antalné, Incze János ev. ref. lelkész, Kosztin György stb. A farsang is elég élénknek ígérkezik. Ebben a hónapban két bál lesz: 19-én a kereskedő segédek bálja és 26-án a fényes lövész-bál; a jövő hónapban három: 9-én a collegium bálja, 16-án a gr. katolikus és 23-án a rom. katolikus bál. Ezeken kívül egy álarczos bált is terveznek a farsang végére. Itten különösen az ev. ref. Kun-tanoda tanárai és ifjusága által előbb febr. 2-ikára tervezett, de a vizsgák miatt 9-ére áttett és a szegény tanulói alap javára rendezendő báira hivatik fel a nagy közönség figyelmé. Ezen bál rendező bizottságának elnöke: Simon Ferencz, pénztárnoka: Hajdu Ferencz, jegyzője: Bányay Árpád tanárok; választmányi tagok: Bartsi József, Incze Jenő, Kövendy Kálmán, Orbán Mihály, Vén Árpád tanítók; Incze Béla, Brády Albert, Németh László, Csulay Lajos tanulók. Feljegyezzük még, hogy a magyar polgári kaszinó is csak a minap tartotta tisztujtító gyűlését, melyben elnöknek dr. Lészay László választatott.

— **A „Viitoriul“** című román politikai lap 6 naptár szerinti új év óta rendszeren megjelen Budapesten. Főszerkesztője, dr. Gál József országos képviselő, előbb legfőbb ítélőszéki bíró, azt tűzte célul, hogy a román lakosságot a magyarral kibékítse s bebizonyítsa, hogy lehet az ember jó román s egy szersmind kifogástalan magyar hazafi. A szélsősködő román lapok részéről már is részesült megtámadásokban, a magyar sajtó azonban szives üdvözléssel fogadta.

— **Bakkancs reform.** A lábbeli kérdésről nem rég külön bizottság tanácskozott Bécsben; e bizottság általános lábbeliül elfogadott valami közepes csizmát, mely átmenetet képez a magyar ezredek bakkancsai és a többi — vadász-ezredek félcsizmái között. A fűzés többé nem likacson át történik, de horgokkal, a mi nagyon megkönnyíti a fűzést gyorsaságban s a bőr tapadása is erősebb. A nem rég behozott rövid csizmát azért ejtették el, mert használhatósága mellett 2400 jelentés közül csak 240 szól, a többi valamennyi az ellen nyilatkozott. E mellett a költségeknek is tekintetbe kellett vétetniük, mert a költségek a bakkancsokra is csak éppen elegendők, de a csizmákra egyáltalán nem futják ki. A fájós lábakra pedig elfogadták a gyékénytalpu posztó-papucsok használatát, melyek jóságát a 75. gy. ezredben már kipróbálták.

— **Az a láda.** Déva város rendőri hivatala következő körözvénnyel kapt. Folyó évi január hó 5-én d. u. 4—7 óra között, a budapesti főpostahivatal perronjáról, — honnan a kocsipostai küldemények kocsikra rakatnak — egy 240 ezer forinttal terhelt ládacska ismeretlen tettesek által ellopatott. A pénz osztrák-magyar állam és bankjegyekből állott s volt közöttük 35 drb. 1000 frtos, 1300 drb 100 frtos, 1000 drb 50 frtos, 1000 drb 10 frtos, 1000 drb 5 frtos és 10,000 drb 1 frtos. A pénzt magában foglaló ládacska tömör vasból készült, 4 nyelvű biztonsági zárral ellátott, barnára festett, 30—35 kilogramm súlyu, 2. számmal jelzett, kizárólag nagyobb pénzösszegek szállítására alkalmaztatni szokott tartály, mely ládacska egy veszőből készült, zöld vászonnal bevont 36 cm. magas, 36 cm. széles és 60 cm. hosszú kosárba volt becsomagolva, lezárva és olmozva. Felkértnek az összes rendőri hatóságok, miszerint az ismeretlen tetteseket nyomoztatni, esetleg letartóztatni s az eredményt ide távirati uton közölni sziveskedjenek. Megjegyeztetik, miszerint a magyar országos postaigazgatóság által a nyomra vezetőnek 1000 frt, a tettes vagy az elloptott összeg kézrekerítőjének pedig 3000 frt jutalom tüzetett ki. Budapest, 1884. január hó 9-én. Thaisz Elek, kir. tanácsos, főkapitány.

Laptulajdonos: Réthi Lajos.
Felelős szerkesztő: Sztíz János.
Kiadó: Hirsch Adolf.

Birtokrendezési hirdetmény.

A dévai kir. törvényszék közhírré teszi, miszerint Borha Sabbas hátszegi ügyvéd mint ügygondnok által képviselt Zajkány község föld-birtokos közönségének a zajkányi összes birtokosok ellen azon község határán fekvő, közös használat alatt álló erdők és legelők nézve az arányosítás iránt beadott kereset tárgyalására határnapul a helyszínére, Zajkány községébe, az előjáró házához 1884. évi márczius hó 29-én d. e. 9 óra tüzetett ki, melyre az érdekeltek a 2364—1880. urb. utasítás szigorá alatt megjelenni meghívattak.

A kereset első példánya a bíróságnál, másodika Zajkány előjárójánál, harmadik pedig Angyelon Katalin zajkányi lakosnál betekinthező.

A tárgyalást L. Gyárfás Ferencz eljáró bíró vezeti.

A dévai kir. törvényszéknek 1883. június hó 8-án tartott üléséből.

dr. Solyom-Fekete, Kentz Gyula,
tszéki elnök. jegyző.

Szám 6273—1883.
urb.

16 1—3

Birtokrendezési hirdetmény.

A dévai kir. törvényszék közhírré teszi, miszerint Véber Béla hátszegi rom. kath. esperesnek Hátszeg város összes birtokosai ellen azon város határának tagosítása iránt beadott keresete folytán a felek meghallgatása és a tagosítás elrendelése feltételeinek kinyomozása végett tárgyalási határnapul a helyszínére Hátszeg városába, a tanács házához 1884. évi márczius hó 28-án d. e. 9 óra tüzetett ki, melyre érdekelt felek azzal hivatnak meg, hogy a kimaradók a tagosításba beleegyezőknek tekintetnek.

A tárgyalást L. Gyárfás Ferencz kir. törvényszéki bíró vezeti.

A dévai kir. törvényszéknek, 1883. december hó 5-én tartott üléséből.

Eperjesy, Kéméndy,
h. elnök. jegyző.

Birtok eladás!

Hunyadmegyében kebelezt Oláh-Brette és Ganczága községekben a 6. és 103., illetve 247. sz. telekjegyzőkönyvekben foglalt tagosított birtok és erdő szabad kézből és

örök áron eladó.

Értekezhetni Nagy-Enyeden **Bodola Zsigmond** honvéd főhadnagynál.

1—1 17

A dévai takarékpénztár részvénytársaságnál a jogtanácsnoki állomás ügyvéd Miklós Lajos halála következtében, üresedésbe jött; ezen állomás újonnan betöltésére pályázat nyitattik és felkéretnek mindazon Déván lakó ügyvéd urak, kik ezen állomást elfoglalni hajlandók, sziveskedjenek ebbeli szándékukat és feltételeiket február hó 1-éig az igazgatósággal tudatni.

Barcsay Béla,
igazgató.

1—1 21

Árlejtési hirdetmény.

A hunyadmegyei államutakon 1884., 1885. és 1886. években eszközlendő kavicsszállítás biztosítása iránt írásbeli ajánlatok után versenytárgyalás fog Déván, a megyei kir. építészeti hivatalnál 1884. évi január hó 30-án tartatni.

Felhívtnak a vállalkozni kívánók, hogy írásbeli ajánlataikat az említett kir. építészeti hivatalhoz címezve a tárgyalás napon d. e. 10 óráig nyújtsák be, minthogy később érkező ajánlatok figyelembe vétetni nem fognak.

Az ajánlat egyes utmesterségekre vagy a törvényhatóság területén átvonuló egyes államutra, vagy pedig a törvényhatóság területén levő összes államutakra szólhat.

Az 50 kros bélyeggel ellátott ajánlatokhoz, az ajánlati összegnek 50 százaléka mint bántpénz csatolandó vagy készpénzben, vagy pedig elfogadható értékpapirokban.

Az ajánlatokban az egységi árakból leendő ár-engedés számokkal és betűkkel világosan kiirandó. Azon ajánlattevőknek, kik a kavicsszállítást el nem nyerték, a betett bántpénz az ajánlati tárgyalás befejeztével azonnal vissza fog szolgáltatni, az illető vállalkozó pedig 10 százalékra kiegészítve a szállítás befejeztéig biztosítékképp letéve marad.

A tett ajánlat az illető vállalkozóra nézve azonnal, a kincstár nézve pedig csak a naptól fogva kötelező, a mikor aza a Miniszterium által jóvá hagyatik.

Az ajánlatban határozottan kiteendő, hogy ajánlatkozó a helyi körülményeket az ujabban megállapított szállítási feltételeket stb. teljesen ismeri és azoknak magát minden kifogás nélkül aláveti.

A szállítandó kavics mennyiség, minőség, annak egységárai, a részletes szállítási feltételek és a szerződés mintája a nevezett megyei kir. építészeti hivatalnál a szokott bivatolós órákban megtekinthetők.

Déva, 1884. évi január hó 15-én.

A hunyadmegyei m. kir. államépítészeti hivatal.

Szám 736—1883.
tlkvi.

7 3—3

Árverési hirdetményi kivonat.

A körösbányai kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Pietsch Antal brádi lakos végrehajtónak néhai Száva Gyorgye hagyaték végrehajtást szenvedő elleni 24 frt tökekövetelés jár. és perköltsegei iránti végrehajtási ügyben a körösbányai kir. járásbíró területén lévő, Brád községe határán fekvő, a brádi 95, 176, 198. és 285. számú telkiben A 1. illetve A I 7., A I 1—9, 11—12. és A I 1—5. sorszámok alatti birtoktestekből végrehajtást szenvedők illető $\frac{1}{2}$ -ed, illetve $\frac{1}{2}$ -ed, $\frac{1}{3}$ -ed és $\frac{1}{4}$ -öd részesedésekre az árverést 416 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1884. évi február hó 16-ik napján délelőtt 10 órakor Brádon, a községi irodában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 5 százalékat, vagyis 20 frt 80 krt készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt ovadekképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 170. §-a értelmében a bántpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Körösbányán, 1883. évi november hó 27-ik napján. A kbányai kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság.

Zomor, kir. járásbíró.

A dévai söröződnél a sör-
áru-helyiség f. é. ápril
hó 1-től további 3 évre
haszonbérbe adatik.

Pietsch András.

2—2

11

Üzlet-megnyitás.

Van szerencsém ezennel mélyen tisztelt vevőimet és t. közönséget értesíteni, miszerint f. év január 15-étől kezdve Déván,

THE SINGER MANUFACTURING COMPANY

NEIDLINGER G.

ezég alatt egy raktárt
eredeti Singer-varrógépekből

családoknak és iparosoknak felállítottam.

Mindig nagy raktárt tartok és előnyös feltételek alatt, csekély lefizetés és kicsiny havi vagy heti részletek mellett árusítom el.

Továbbá használt gépeket cserében elfogadok; tüket, czérnákat és olajat is tartok.

Ügyes ügynőkök biztos fizetés és provisio mellett felvételnek.

20 1—6

Neidlinger G.

Déván, főter, Risztó-fele ház.

Három dicsérő és elismerő oklevéllel kitüntetett.

Arany érdemérem.

Ezüst díszérem.

Széli János
czipész

V.-Hunyadon, a piactéren, Nagy
Sándor-fele ház

Ajánlja a n. é. közönség becses figyelmébe jó-nak elismert

czipészüzletét

hol elvállal mindenféle női és férfi lábbelik készítését a mostani divat és izlésnek tökéletesen megfelelően. Vidéki megrendeléseket gyorsan és pontosan teljesít.

Elég erre minta-czipő beküldése, vagy mértékeli lábhossz, sarok, lábfő s az ujjaknál szélességi méreteinek levélbeni megnevezése.

Teljes tisztelettel

18 1—2

Széli János,
czipész-mester.

Figyelemztetés.

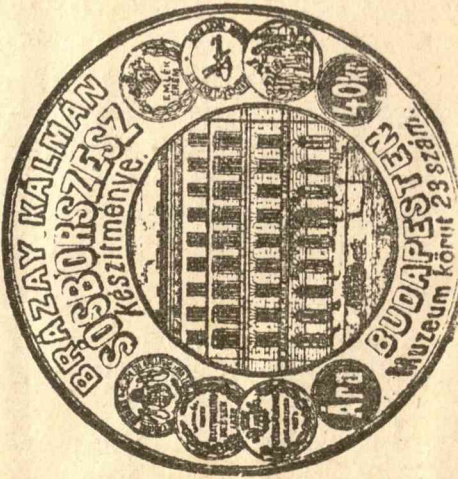
Az általános ismert, jó hírnévnek örvendő több oldalulag ki-tüntetett sósborszesz készítményen — kelendőségénél fogva — sok után-zásnak léven az utóbbi időben kitéve, elhatároztam, hogy azokon ezim-jegyeimet módosítom s arra két nyomtatban saját házam külső alakját veszem föl, bejegyeztetvén azt egyszersmind védjegyként a budapesti iparkamaránál.

S Ó S B O R S Z E S Z

gyors enyhítést eszközöl: csúszos szaggyal, fagyas, fog- és fejfájdalmak, szemnyegesség, benu-lások, stb. ellen. Fogtisztító szerül is igen ajántható, a mennyiben a fognak fényét elősegíti, a foghúst erősíti és a száj tisztá, szag-talan izz nyar a szesz elpárolgása után; valamint ajánlatos e szer fej-mosásra is a hajidegek erősítésére, a fejkörpa-képződés megakadá-lyozására és annak eltávolítására.

Ara egy nagy üveggel 80 kr., egy kisebb üveggel 40 kr. Használati utasítás magyar vagy német nyelven, bizományosaim név-sorával ellátva, minden üveghez ingyen mellékeltek.

Brázay Kálmán
Budapest, IV. kerület, Múzeum-körút 23. sz.
Kapható DÉVÁN: Issekutz G., Schuller A., Lengyel Gergely, Balogh Gyula.

Védjegy 419. és 420. szám.

2—3 271